

Drengen kan ikke udtale det rigtigt —, at det var efter Ministerens „Rekorder“. Det har Forstanderen sagt til Drengen: Nu har du faaet din Straf, jeg har Ret til at straffe dig saadan, for det har Justitsministeren bestemt. Og hvor oprørende dette end er — der er intet Medlem her, ikke et eneste, derom er jeg overbevist, som ikke vil sige, det er forfærdeligt, at saadant foregaar paa en Opdragelsesanstalt, at en Mand kan bære sig saa raat ad —, siger jeg dog: Det er Lov, og hvis der blev indledet Undersøgelse mod en Forstander, og det viste sig, at det til Punkt og Prikke var rigtigt, hvad Drengen fortæller, vilde Forstanderen ikke blive dømt; der vilde ikke en Gang kunne rejses Tiltale mod ham, han har nemlig handlet i Overensstemmelse med det bestaaende Strafferegulativ, han har Ret til det.

En Forfatter af Højskoleracen, en Mand, som spiller en stor Rolle som Foredragsholder rundt omkring, og som for Resten ogsaa paa sin Vis er en udmærket Fortæller, Jakob Knudsen, har i den senere Tid været ude paa Foredragstourné med Emnet: Længsel. Jeg har haft Lejlighed til at se det Foredrag refereret i en hel Del Blade, det er et rigtig opbyggeligt Foredrag. Han fortæller om, hvad Længsel er for en mægtig Følelse hos alle Børn og voksne, Længsel efter Hjemmet, Længsel efter Forældrene, Længsel efter sine Børn. Men den samme Forfatter, Foredragsholder, Højskolemand, der holder dette timelange, opbyggelige Foredrag om Begrebet Længsel, forsvarer de oprørende Afstraffelser, der den Dag i Dag finde Sted omkring paa vore Opdragelsesanstalter og Børnehjem, fordi Børnene af Længsel efter Hjemmet, Forældrene og Byen løbe bort derfra. I sin sidste Bog, Lærer Urup, som skal være et tendentiøst Angreb paa vor Tid og den moderne Humanisme, som — siger han — desværre præger vor Tid, skriver han om den falske Sentimentalitet og Barmhjertighedsfølelse, der er oppe. Den Mand kender slet intet til de Forhold, han skriver om, intet til Tilstandene paa vore Sindssygeanstalter, intet som helst til Tilstandene paa en stor Del af vore Opdragelsesanstalter og Børnehjem. Nej, for megen Humanitet er der ikke. At vi have det Strafferegulativ den Dag i Dag, kunne vi selvfølgelig takke, ikke den forhenværende, men én tidligere Justitsminister for. Det var hans Værk, og at han vilde have et saadant Strafferegulativ, forstaa man først nu. Alle Forhold i Alberti-Sagen ere ikke

lagte klart for Dagen, og navnlig det psykologiske Moment, som spiller med ind i hele Albertis Saga, i hele hans Væren, hans Optræden, hans Forsvar og hans Argumenteren kender Offentligheden intet videre til og vil vel neppe komme til at kende det, fordi det ikke just er af den Art, at det egner sig til Omtale overfor alle, navnlig ikke i Pressen. Men nu forstaaer jeg, hvorfor denne Mand, Alberti, den tidligere Justitsminister, da han stod som den mægtige Mand, kunde føre et Forsvar for de mest oprørende, legemlige Mishandlinger. Det forstaaer jeg, det forklares ud fra den Omstændighed, at Manden var pervers, lod sig rise eller pidske til Blods, han var rent sexuelt pervers. Den samme Mand, som stod og forsvarede disse oprørende Mishandlinger, ræsonnerer som saa: hvad betød det, om Børnene fik nogle Rap færre eller flere; for ham som for andre af den Slags Personer betød det intet, og de ere paa en Maade uden Skyld, for det er paa en Maade stakkels beklagelsesværdige Væsener.

Vil man vide, hvorfor Alberti blev den Mand, han blev, hvorfor han var denne sære Udartning og denne i og for sig monumentale Skikkelse — forbryderisk monumentale Skikkelse —, nu vel, saa skal man søge til Bunds, og saa vil man finde Ting, Fænomener, som høre netop disse Undtagelser, disse sygeligt fødte, mærkede Mennesker til. Men skulde vi nu ikke til at rydde op i denne Mands aandelige Efterladenskaber i vor Lovgivning og Administration? Jeg tvivler ikke om, at der vil blive gjort op med dem. Og paa dette Omraade vil jeg sige til de Herrer paa den anden Side, som stod imod mig i denne Sag, at jeg bebrejder dem det ikke saa meget, for der var jo ogsaa Folk, som stod mig meget nær, som stillede sig meget tvivlende, fordi man troede paa Alberti og hans Ord, men jeg haaber, som sagt, nu, at man fra alle Sider vil være med til at gøre op med det Rædselsregimente, som han har været med til at befæste, til Dels til at indføre paa vore offentlige Institutioner for Børneomsorg. Gennem det Strafferegulativ, han har været Mester for, gaar hans Aand. Den nuværende Overinspektør har selvfølgelig sit Ansvar, den nuværende Departementschef i Justitsministeriet har som Medlem af Overværgeraadet selvfølgelig ogsaa sit Ansvar, men det er Alberti, som dikterede et Strafferegulativ, som man ikke har Mage til i noget Land.

Der var paa Finansloven stillet et